

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia2012 r.

w sprawie podmiotów uprawnionych do przechowywania oraz zniszczenia w postępowaniu karnym przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia

Na podstawie art. 232a § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) podmioty uprawnione do przechowywania oraz zniszczenia przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia, a w szczególności broni, amunicji, materiałów wybuchowych lub łatwopalnych lub materiałów radioaktywnych, substancji trujących, duszących lub parzących, środków odurzających, substancji psychotropowych, ich preparatów oraz prekursorów kategorii I, a także ich próbek;
- 2) szczegółowe warunki, sposób i miejsca przechowywania przedmiotów i substancji, o których mowa w pkt 1 oraz ich próbek;
- 3) warunki i sposób zniszczenia przedmiotów i substancji, o których mowa w pkt 1.

§ 2. Zniszczenie przedmiotów i substancji oraz ich próbek, o których mowa w § 1 pkt 1, powinno powodować całkowitą i nieodwracalną utratę ich pierwotnych właściwości użytkowych oraz doprowadzić je do stanu, niestwarzającego zagrożenia dla życia lub zdrowia, na skutek poddania ich procesom przekształceń biologicznych, fizycznych lub

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852, Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061, Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405, Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416, Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i poz. 1013, Nr 167, poz. 1192, Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323 i Nr 190, poz. 1474, z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 143, poz. 962, Nr 213, poz. 1396, Nr 228, poz. 1486, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 105, poz. 614, Nr 117, poz. 678, Nr 240, poz. 1431 oraz z 2012 r. poz. 124.

chemicznych.

§ 3.1. Zatrzymane dla potrzeb postępowania karnego przedmioty i substancje stwarzające niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia oraz ich próbki, zwane dalej „przedmiotami i substancjami”, należy przechowywać w miejscach, które spełniają wymagania przewidziane dla przechowywania danego przedmiotu lub substancji, określone w odrębnych przepisach.

2. Osoby wykonujące czynności związane z transportem, przechowywaniem lub inne czynności, podczas których następuje kontakt z przedmiotami lub substancjami, powinny być odpowiednio przeszkolone w zakresie zasad bezpieczeństwa.

3. Przedmioty i substancje przeznaczone do przechowywania należy opakować odpowiednio do ich właściwości fizykochemicznych oraz oznakować.

§ 4. Podmiotami uprawnionymi do przechowywania przedmiotów i substancji są podmioty gwarantujące bezpieczne ich przechowywanie, zgodnie z wymogami określonymi w odrębnych przepisach.

§ 5. 1. Miejscami zapewniającymi bezpieczne przechowywanie przedmiotów i substancji są w odniesieniu do:

- 1) broni i amunicji – magazyny właściwych miejscowo komend Policji;
- 2) materiałów wybuchowych – magazyny jednostek wojskowych lub Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia lub Wojskowego Instytutu Techniki Inżynieryjnej;
- 3) materiałów łatwopalnych, substancji trujących, duszących i parzących – magazyny przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu nimi oraz przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, którzy posiadają zezwolenia na podstawie odrębnych przepisów lub magazyny instytutów wojskowych;
- 4) materiałów radioaktywnych – składowiska substancji promieniotwórczych i odpadów radioaktywnych Państwowej Agencji Atomistyki;
- 5) środków odurzających, substancji psychotropowych, ich preparatów lub prekursorów kategorii 1 - magazyny właściwych miejscowo wojewódzkich komend Policji.

2. Przedmioty i substancje niewymienione w ust. 1 można przechowywać w miejscach uwzględniających właściwości danego przedmiotu lub substancji, które spełniają wymagania przewidziane dla przechowywania danego przedmiotu lub substancji, określone w odrębnych przepisach oraz zapewniających prawidłowość ich zabezpieczenia dla potrzeb postępowania karnego.

§ 6. 1. Przekazania na przechowanie przedmiotów i substancji dokonuje przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie karne w sprawie.

2. Przekazanie na przechowanie środków odurzających, substancji psychotropowych, ich preparatów lub prekursorów kategorii 1 następuje po uprzednim pisemnym powiadomieniu wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego lub jego przedstawiciela, właściwego ze względu na miejsce prowadzenia postępowania karnego.

3. Przekazania na przechowanie substancji radioaktywnych dokonuje się w uzgodnieniu z Prezesem Państwowej Agencji Atomistyki.

4. W razie potrzeby dla zapewnienia bezpiecznego i prawidłowego przekazania na przechowanie przedmiotów lub substancji, przy czynności przekazania mogą uczestniczyć przedstawiciele innych organów lub instytucji wskazanych przez przedstawiciela organu prowadzącego postępowanie karne w sprawie.

§ 7. Z czynności przekazania na przechowania przedmiotów lub substancji sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) sygnaturę akt sprawy;
- 2) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 3) informacje o rodzaju i ilości przedmiotów lub substancji przekazanych na przechowanie;
- 4) oznaczenie organu, do którego dyspozycji pozostają przedmioty lub substancje, oraz – jeśli jest to możliwe – okres ich przechowywania;
- 5) oznaczenie miejsca przechowywania;
- 6) oznaczenie osoby przekazującej i przyjmującej przedmioty lub substancje na przechowanie oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 7) podpisy osób wymienionych w pkt 6.

§ 8. 1. Organ prowadzący postępowanie karne może powierzyć zniszczenie przedmiotów i substancji podmiotom wyspecjalizowanym w ich niszczeniu, zapewniającym prawidłowy i sprawny przebieg czynności zniszczenia oraz spełniającym wymogi wynikające z odrębnych przepisów.

2. Organ prowadzący postępowanie karne dokonując wyboru podmiotu, o którym mowa w ust. 1, bierze pod uwagę:

- 1) posiadanie przez podmiot urządzeń i technologii stosowanych w procesie niszczenia, zapewniających w szczególności nieodwracalną utratę ich pierwotnych właściwości użytkowych oraz doprowadzenie ich do stanu, który nie stwarza zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska;
- 2) posiadanie przez podmiot zezwolenia właściwych organów na przeprowadzanie procesów niszczenia przedmiotów lub substancji określonego rodzaju;
- 3) koszty zniszczenia.

3. Termin dokonania zniszczenia określa organ prowadzący postępowanie karne w sprawie po uzgodnieniu z podmiotem mającym dokonać zniszczenia.

4. O terminie i miejscu zniszczenia środków odurzających, substancji psychotropowych, ich preparatów lub prekursorów kategorii 1 organ prowadzący postępowanie karne zawiadamia wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego.

5. Przy czynności niszczenia przedmiotów i substancji może uczestniczyć przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie karne w sprawie.

§ 9. 1. Z czynności zniszczenia podmiot dokonujący zniszczenia sporządza niezwłocznie protokół, w którym zamieszcza się:

- 1) oznaczenie orzeczenia sądu o zniszczeniu przedmiotów lub substancji;
- 2) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 3) datę i miejsce dokonania zniszczenia;
- 4) informację o rodzaju i ilości zniszczonych przedmiotów lub substancji;
- 5) informację o sposobie dokonania zniszczenia;
- 6) opis odpadów i pozostałości pochodzących ze zniszczenia oraz wskazanie miejsca ich

składowania;

7) oznaczenie osób dokonujących zniszczenia oraz obecnych przy tej czynności;

8) podpisy osób wymienionych w pkt 7.

2. Protokół o którym mowa w ust. 1 sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden przekazuje się organowi prowadzącemu postępowanie karne w sprawie.

§ 10. Protokoły, o których mowa w § 7 i 9, dołącza się do akt postępowania karnego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

PREZES RADY MINISTRÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad i miejsca przechowywania w postępowaniu karnym przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia oraz warunków i sposobu ich zniszczenia (Dz. U. Nr 108, poz. 1025), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 7 ust 2 ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie podmiotów uprawnionych do przechowywania oraz zniszczenia w postępowaniu karnym przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 232a § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks postępowania karnego* (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn.) zwanym dalej k.p.k., w brzmieniu ustalonym przez art. 3 ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. *o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 117, poz. 678 z późn. zm.).

Zgodnie z wskazanym wyżej art. 232a § 5 k.k. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- podmioty uprawnione do przechowywania oraz zniszczenia przedmiotów i substancji, stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia, a w szczególności broń, amunicję, materiały wybuchowe lub łatwopalne, materiały radioaktywne, substancje trujące, duszące lub parzące, środki odurzające, substancje psychotropowe lub ich preparaty oraz prekursory kategorii 1, oraz ich próbek (zwanym dalej przedmiotami i substancjami),

- szczegółowe warunki, sposób oraz miejsca przechowywania wymienionych przedmiotów i substancji,

- warunki i sposób ich zniszczenia,

mając na uwadze potrzebę zapewnienia prawidłowego toku postępowania i jego koszty.

Projektowane rozporządzenie poprzedzone było *rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad i miejsca przechowywania w postępowaniu karnym przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia oraz warunków i sposobu ich zniszczenia* (Dz. U. Nr 17, poz. 155).

Regulacja zawarta w art. 232a k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2003 r. związana z przechowywaniem tzw. „dowodów trudnych” wymagała nowelizacji z uwagi na negatywne skutki, jakie rodziła.

Podstawowym problemem był brak precyzyjnego wskazania podmiotów uprawnionych do dokonywania wymienionych czynności, wymienione bowiem wyżej rozporządzenie z dnia 18 czerwca 2003 r. nie regulowało w tym zakresie przedmiotowej materii, a jedynie szczegółowe zasady i miejsce przechowywania oraz ogólne warunki i

sposób zniszczenia przedmiotów i substancji zabezpieczanych w trakcie postępowania karnego.

Przechowywanie materiałów wybuchowych i substancji parzących, trujących, duszących i łatwopalnych zabezpieczonych na potrzeby postępowania karnego powinno odbywać się w wyspecjalizowanych instytutach wojskowych, co wynika z przedmiotowego rozporządzenia. Żaden jednak z instytutów nie przyjmuje tego typu dowodów, które przechowywane są przez organy postępowania – najczęściej przez Policję. Policja przechowuje także środki odurzające i substancje psychotropowe zabezpieczone przez wszystkie organy postępowania karnego i na każdym jego etapie, również po zakończeniu postępowania karnego.

Z tego powodu w magazynach komend wojewódzkich i Stołecznej Policji przechowywane są tysiące depozytów, w tym po orzeczeniu środka karnego zniszczenia, których zniszczenia żaden z podmiotów nie chciał się podjąć.

Poważne trudności sprawiał również sposób postępowania z przechowywaniem i niszczeniem prekursorów, do których odnosiły się regulacje zawarte w art. 232a k.p.k. Ta kategoria substancji została jednak pominięta w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. Należy podnieść, że wiedza na temat właściwości chemicznych prekursorów wskazuje, iż powinny być one zabezpieczane i niszczone w sposób szczególny, uwzględniający zasady bezpieczeństwa, przy zastosowaniu odpowiednich metod. Takimi warunkami nie dysponują organy prowadzące postępowanie, do których niejednokrotnie prekursory były kierowane.

Sporu w tym przedmiocie nie rozstrzygała również analiza wymienionego rozporządzenia oraz przepisu art. 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. *o przeciwdziałaniu narkomanii* (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.), gdyż wymienione rozporządzenie określało wprawdzie podmioty uprawnione do przechowywania oraz niszczenia środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów grupy I-R, a także szczegółowe zasady i warunki ich przechowywania oraz niszczenia, ale tylko gdy orzeczony został przypadek tych substancji na rzecz Skarbu Państwa, w sytuacji gdy nie zostało wszczęte postępowanie karne. Próba stosowania tego rozporządzenia w wykładni rozszerzającej o czynności w zakresie postępowania wszczętego – była nieuprawniona.

W konsekwencji również w tym zakresie powstała luka prawna wymagająca zmian legislacyjnych.

Wykonanie delegacji wynikającej z dotychczasowego brzmienia przedmiotowego rozporządzenia nastęczało więc wiele trudności organom postępowania karnego oraz innym podmiotom uprawnionym do przechowywania i niszczenia przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia.

Rozporządzenie niniejsze wydane na podstawie art. 232a § 5 k.p.k. znowelizowanego wskazaną ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. *o przeciwdziałaniu narkomanii* porządkuje tą szczególnie trudną materię w sposób jednoznaczny.

Upoważnienie do wydania rozporządzenia na podstawie art. 232a § 5 k.p.k. wskazało Radę Ministrów, jako organ uprawniony do określenia aktu wykonawczego mającego na celu właściwe, uwzględniające indywidualne właściwości przedmiotów i substancji oraz właściwości i możliwości poszczególnych resortów, przechowywanie oraz niszczenie zabezpieczonych w toku postępowania karnego przedmiotów i substancji.

Zakres rozporządzenia został rozszerzony o wskazanie podmiotów uprawnionych do dokonywania czynności przechowywania oraz niszczenia przedmiotów i substancji, tworząc rozporządzenia aktem komplementarnym, nie stwarzającym konieczności odwoływania się do innych aktów wykonawczych określających zakres podmiotowy.

Tym samym straci moc rozporządzenie, wydane na podstawie art. 34 § 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. *o przeciwdziałaniu narkomanii*, określające podmioty uprawnione do przechowywania oraz niszczenia zabezpieczonych dla potrzeb postępowania karnego środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów kategorii I, a także szczegółowy tryb i warunki ich przechowywania oraz niszczenia.

W §1 rozporządzenia określony został obszar regulacji uwzględniający, jak powyżej wspomniano, podmioty uprawnione do przechowywania oraz zniszczenia przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia, szczegółowe zasady i miejsca przechowywania tych przedmiotów i substancji oraz warunki, jakie muszą być spełnione przy ich niszczeniu, a także sposób ich zniszczenia. Należy stwierdzić, że takie ujęcie zakresu regulacji rozporządzenia usystematyzuje materię związaną z pełnym obszarem postępowania z przedmiotami i substancjami zabezpieczanymi w toku postępowania karnego.

Zmiana zaproponowana w § 2 rozporządzenia wprowadza definicję zniszczenia przedmiotów oraz substancji, które polega na całkowitej i nieodwracalnej utracie pierwotnych właściwości użytkowych przedmiotów i substancji i doprowadzenie ich do stanu, nie stwarzającego zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska.

Szczególne wyjaśnienia należą się pojęciu „utruty pierwotnych właściwości”. Należy wskazać, że jakakolwiek materia poddana oddziaływaniom biologicznym, fizycznym czy chemicznym, po zastosowaniu tych procesów nie zanika, a jedynie ulega przekształceniu, tracąc tym samym swoje pierwotne właściwości. Nie mamy zatem do czynienia z sytuacją „zniszczenia” w rozumieniu „dematerializacji”. Przykładowo efektem spalania będzie popiół, a efektem oddziaływania chemicznego na określone substancje będzie soda. W tym znaczeniu odnoszącym się do rzeczywistych efektów procesów oddziaływania, pojęcie „utruty pierwotnych właściwości” jest zatem zrozumiałe, bowiem wskazuje na fakt dalszego, materialnego istnienia przedmiotów i substancji zniszczonych, ale w innej postaci, o innych właściwościach nie zagrażających już życiu, zdrowiu oraz środowisku.

Pozostawiono brzmienie § 2 rozporządzenia z dnia 18 czerwca 2003 r. w wersji nie zmienionej, określając tę jednostkę redakcyjną jako § 3.

W § 4 rozporządzenia wprowadzono definicję podmiotów uprawnionych do przechowywania przedmiotów i substancji. Uprawnione podmioty powinny zapewniać bezpieczne przechowywanie przedmiotów i substancji, zgodnie z wymogami określonymi w odrębnych przepisach. Takie unormowanie pozwala na wykorzystanie obowiązujących regulacji, szczególnie precyzujących wskazane rygory gwarancji bezpieczeństwa.

W § 5 rozporządzenia wskazano miejsca zapewniające bezpieczne przechowywanie przedmiotów i substancji, uwzględniając możliwości techniczne podmiotów uprawnionych do ich przechowywania.

Materiały łatwopalne z uwagi na faktyczne możliwości techniczne, zostały przekazane do przechowywania przedsiębiorcom prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu nimi oraz przedsiębiorcom prowadzącym działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, którzy posiadają zezwolenia na podstawie odrębnych przepisów lub magazyny instytutów wojskowych i usunięte z zakresu właściwości miejscowej magazynów jednostek wojskowych lub Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia lub Wojskowego Instytutu Techniki Inżynierskiej.

Rozszerzono również kategorię środków niebezpiecznych przekazanych na przechowanie Policji o preparaty środków odurzających lub substancji psychotropowych oraz prekursorzy kategorii 1. Wynikiem tej zmiany, jest konieczność powstania magazynu centralnego w strukturach policji, który umożliwi bezpieczne przechowywanie tych

substancji z uwzględnieniem zasad bezpieczeństwa przechowywania, mających na uwadze zdrowie i życie ludzi oraz środowisko.

W § 6 rozporządzenia określającym zasady przekazania na przechowanie przedmiotów i substancji wprowadzono zmianę o charakterze dostosowawczym, polegającą na wskazaniu „wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego”, jako organu, wobec którego istnieje obowiązek powiadomienia o zamiarze przekazania na przechowanie wymienionych wyżej przedmiotów i substancji. Rozszerzono również wykaz substancji podlegających zgłoszeniu o preparaty lub prekursorzy kategorii I.

Rozporządzenie w § 7 określa warunki formalne jakie muszą być spełnione przy dokonywaniu czynności przekazania przedmiotów i substancji. Sporządzenie protokołu z czynności przekazania jest obligatoryjne. Zmieniono warunki formalne sporządzania protokołu, który został uzupełniony o dodatkowe elementy: datę i miejsce sporządzenia protokołu oraz oznaczenie miejsca przechowywania przedmiotów i substancji.

W § 8 rozporządzenia określono warunki, jakie zobowiązany jest spełniać podmiot, któremu organ prowadzący postępowanie karne może powierzyć zniszczenie przedmiotów i substancji. Spełnienie określonych w tym paragrafie wymagań będzie uzależnione od posiadania przez określony podmiot udokumentowanych uprawnień i warunków technicznych, które gwarantują bezpieczne zniszczenie powierzonych przedmiotów i substancji.

Podmiot prowadzący postępowanie karne przy wyborze określonego podmiotu mającego dokonać zniszczenia przedmiotów lub substancji winien wziąć pod uwagę również koszty tych czynności, tym bardziej, że ponosi je organ prowadzący postępowanie karne.

W § 8 pkt 3 wprowadzono obowiązek uzgadniania przez organ prowadzący postępowanie karne terminu przeprowadzenia czynności zniszczenia. Zakłada się, że uzgodnienie tego terminu z podmiotem dokonującym zniszczenia w sposób znaczący wpłynie na zmniejszenie kosztów postępowania, uwzględni warunki techniczne procesu zniszczenia oraz umożliwi przedstawicielowi organowi prowadzącemu postępowanie karne, udział w wymienionych czynnościach.

W § 9 ust 1 rozporządzenia rozszerzono katalog przesłanek sporządzenia protokołu z czynności zniszczenia, który uzupełniono o wskazanie daty i miejsca sporządzonego protokołu z dokonanego zniszczenia ze wskazaniem miejsca składowania przedmiotów i substancji oraz ich próbek.

Należy wskazać, że przedmioty i substancje poddane oddziaływaniom biologicznym, fizycznym lub chemicznym, w trakcie tych procesów mogą ulegać przekształceniu w inną formę materii, którą określa się jako odpad. Po dokonaniu czynności zniszczenia i stwierdzeniu powstania pozostałości odpadu, dalsze postępowanie z wygenerowaną w procesie materią będzie odbywało się na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *o odpadach* (Dz. U. z 2001 r., Nr 62, poz. 628 z późn. zm.).

Zaproponowana w rozporządzeniu kompleksowa regulacja postępowania z przedmiotami i substancjami stwarzającymi niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska, poprzez wskazanie definicji podmiotów uprawnionych do przechowywania i niszczenia, określenia szczegółowych zasad i miejsc przechowywania przedmiotów i substancji oraz warunków jakie muszą być spełnione przy dokonaniu czynności zniszczenia, umożliwi stosowanie tego rozporządzenia w praktyce procesu karnego, gwarantując jego sprawność.

Zgodnie z wymogiem art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej i w tym trybie nie zgłoszono uwag do projektu.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. *w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Rozporządzenie realizuje wymagania *Dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych* (Dz. Urz. WE L 377 z 31.12.1991, str. 20, i L 168 z 02.07.1994) i jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji

1. Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje prawne.

Rozporządzenie swoim zakresem obejmie:

- organy wymiaru sprawiedliwości;
- organy ścigania: Policję, Straż Graniczną, Państwową Straż Pożarną, Inspekcję Sanitarną, MSWiA;
- Wojskowy Instytut Technicznego Uzbrojenia;
- Służbę Celną;
- Wojskowy Instytut Techniki Inżynierskiej;
- Państwową Agencję Atomistyki;
- Ministerstwo Zdrowia: Państwową Inspekcję Farmaceutyczną, Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, Inspektora do spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, Państwową Inspekcję Sanitarną;
- Ministerstwo Finansów;
- Ministerstwo Środowiska.

2. Konsultacje społeczne.

Projekt rozporządzenia został przekazany do konsultacji następującym podmiotom:

1. Komendantowi Głównemu Policji,
2. Krajowej Radzie Prokuratury,
3. Krajowej Radzie Sądownictwa,
4. Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej,
5. Niezależnemu Stowarzyszeniu Prokuratorów „Ad Vocem”,
6. Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego,
7. Prezesom Sądów Apelacyjnych,
8. Prezesom Sądów Okręgowych,
9. Prokuratorowi Generalnemu,
10. Prokuratorom Apelacyjnym,
11. Prokuratorom Okręgowym,
12. Stowarzyszeniu Sędziów „Themis”,
13. Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”,
14. Związkowi Zawodowemu Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP,
15. PKPP Lewiatan,
16. Business Centre Club;

17. Związkowi Rzemiosła Polskiego,

18. Pracodawcy RP.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowana regulacja będzie oddziaływać na sektor finansów publicznych. Właściwe wypełnianie zadań przez podmioty, które zabezpieczają, przechowują i niszczą lub przekazują do zniszczenia przedmioty i substancje stwarzające niebezpieczeństwo wymaga nakładów finansowych na ich realizację. Nakłady te związane są przede wszystkim ze stworzeniem magazynów, które umożliwią bezpieczne przechowywanie przedmiotów. W przypadku pojedynczego magazynu środków odurzających i substancji psychotropowych zabezpieczonych dla potrzeb postępowania karnego i niszczonych dopiero po jego zakończeniu wiązałoby się z nakładem w wysokości co najmniej 100.000 zł. Analogicznej wysokości nakłady musiałyby być poniesione przez każdy podmiot przechowujący przedmioty i substancje niebezpieczne. Nowelizacja pozwoli na znaczące zmniejszenie nakładów finansowych, jakie musiałyby ponieść określone podmioty, przy czym koszty zabezpieczenia, transportu i utylizacji pozostaną na niezmiennym poziomie. Koszty wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaną sfinansowane w ramach posiadanych środków przez dysponentów poszczególnych części, odpowiedzialnych za realizację zadań.

4. Wpływ regulacji na bezpieczeństwo i zdrowie publiczne.

Projektowana regulacja będzie oddziaływać na bezpieczeństwo publiczne poprzez uregulowanie zasad postępowania z tak zwanymi dowodami niebezpiecznymi (bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, substancjami trującymi, duszącymi, parzącymi, materiałami łatwopalnymi, materiałami radioaktywnymi, substancjami psychotropowymi, środkami odurzającymi ich preparatami lub prekursorami kategorii I zabezpieczonymi w trakcie postępowania karnego.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Rozporządzenie nie wpłynie znacząco na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Rozporządzenie może wpłynąć na funkcjonowanie przedsiębiorstw dokonujących transportu i utylizacji odpadów niebezpiecznych w związku z przekazywaniem im w celu zniszczenia większej niż dotychczas liczby przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia albo bezpieczeństwa powszechnego.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

8. Wpływ regulacji na środowisko.

Projekt ustawy będzie miał pozytywny wpływ na ochronę życia i zdrowia ludzi oraz na ochronę środowiska z uwagi na szybką utylizację przedmiotów i substancji stwarzających niebezpieczeństwo oraz z uwagi na transport i przechowywanie takich substancji w sposób minimalizujący zagrożenie dla życia lub zdrowia osób albo dla środowiska.